

MOJA ZGODBA

Ana Ločnikar

Ana se je ekpi robotike pridružila leta 2021, ko je bila v drugem letniku srednje šole. Povabil jo je Luka Maček – takrat njen mentor na tekmovanju Cansat – in ji ni bilo treba dolgo razmišljati. Že od prej je vedela, da jo veseli izziv, ki ga prinaša delo z roboti, zato je stopila v svet First Global Challenge z odprtimi rokami in še bolj odprtim umom.

Njeno delovanje v ekpi je sovpadalo s srednješolskimi leti, turbulentnim obdobjem velikih sprememb, ki po njenih besedah vedno gradi človekovo senco. Zajeten del tega časa je preživela v delavnici – kar sicer ni ravno tipično za najstnico – in čeprav si včasih želi, da bi bilo drugače, ve, da je znanje, ki ga je pridobila tam, neprecenljivo. Vstopila je željna novih znanj o programiranju robotov, sestavljanju mehanizmov in različnih načinih organiziranja delavnice, a hitro je ugotovila, da so najpomembnejše lekcije daleč od tehničnih.

Spoznala je, kako pomembno je ekipno delo in kako težko je oblikovati uspešno ekipo – kjer vsak posameznik prispeva košček sebe, skupaj pa nastane nekaj večjega. Prav tako je spoznala ljudi, ki jih drugače nikoli ne bi srečala, in vsakega od tistih, ki so z njo bedeli v delavnici, se bo z veseljem spomnila tudi takrat, ko ne bo več vedela zase.

Organizatorji tekmovanja FGC vsako leto poudarjajo pomen vsakodnevnega stremjenja k boljšemu jutri za vse, in Ana je to vrednoto ponotranjila. Želi si neposredno vplivati na tiste, ki pridejo za njo, četudi to početje ni povsem v njeno lastno korist. Čeprav njena izbira študija Primerjalne književnosti morda ni natanko takšna, kot si jo je zamislil Dean Kamen – ustanovitelj FIRST-a – upa, da bo znanje, ki ga je pridobila, nekje našlo svoj pravi smisel.

In kot pravi Vladimir Bartol: »Nič ni resnično, vse je dovoljeno.«

